

OPINIONS

Nº 161 - any 2024

Celebrant un altre aniversari

Avui ha estat el meu aniversari. Després dels bons auguris de familiars i amics rebuts durant el dia, sola, en silenci i amb el caliu i la placidesa que dona la llar de foc encesa, ha estat inevitable no recordar com s'ha desenvolupat la meva vida fins avui. Malgrat l'hora, com sempre faig quan m'envaeix alguna emoció, m'assec davant l'ordinador i em dispo a escriure.

La memòria és un gran testimoni de llums i ombres, de somnis, dubtes, mancances i alegries, que, com un degoteig, va emmagatzemant pensaments, paraules i fets de la nostra vida, a vegades plaents i altres que ens estimariem més no haguessin quedat enregistrats.

Llums que, en alguns casos, han estat tan enlluernadores que només m'han deixat veure allò que il·luminaven. Altres, en canvi, la claredat no ha estat tan colpidora, però ha ocasionat que no anés a palpentes quan els sentiments i també les realitats, han fet acte de presència.

No han faltat ombres que s'han presentat de sobte o de manera subtil que han esmicolat la meva ànima en bocins ben petits: separacions definitives, desencisos i incomprendiments de persones estimades, una salut feble, desitjos que no es varen complir i... estones de solitud.

Així i tot, no m'han faltat somnis, il·lusions, esperances i alegries que han fet de contrapès a les "negrors" existents.

Reflexionant sobre tot plegat, m'ha vingut a la memòria l'obra escrita al segle II aC, pel polític, jurista, i filòsof romà Marc Tuli **Ciceró** titulada "*De Senectute*" (sobre la vellesa), on posa en boca de Cató el Vell (personatge d'aquesta obra de vuitanta-quatre anys), una reflexió que fa a dos joves amb aquestes paraules: "*Tothom desitja arribar a la vellesa, però, quan s'hi arriba, no agrada perquè ens aparta de la vida activa, fa el cos més dèbil, priva dels plaers i, sobretot, indica que la mort és a prop*".

Analitzant detingudament aquestes definicions, arribo a la conclusió que és cert que el pas dels anys ens allunya de l'activitat de quan s'és jove perquè es van perdent progressivament habilitats físiques i fins i tot psíquiques. Ara bé, no tot s'ha de fonamentar en tenir la força, la rapidesa o l'agilitat pròpies de la joventut. Altres factors, que no tenen res a veure amb demostracions corporals, com els coneixements adquirits o les experiències personals que porten a discernir, a la intuïció, i, a ser discret i prudent, són actituds que es van adquirint a còpia d'anys donant resultats molt satisfactoris.

Cató també afirma que: "*la vellesa indica que la mort és a prop*".

Tothom ha de morir i sembla que el més previsible és quan s'arriba a la vellesa, però cada dia ens assabentem de la mort de persones que per patologies, per accident o altres motius, no han pogut arribar-hi.

Per tant, caldria esbrinar, si viure de manera estressant produïda per tanta acció, no solament ens angoixa, sinó que arriba a tenallar el nostre esperit no deixant temps ni ganes per moments d'autoanàlisi, en els quals podríem adonar-nos si val la pena continuar bregant sense mesura, si cal parar o, fer un descans per anar assaborint el bo que va oferint la vida.

Diu també Cató: "*La vellesa priva dels plaers*". Una frase una mica contundent amb la qual no estic d'acord.

¿A quins plaers podia referir-se Cató? ¿Plaers corporals com dormir, menjar, beure i pulsions eròtiques? O, ¿altres referents a l'esperit?

Deu referir-se al sexe perquè la resta no minven. Fer-se gran comporta canvis psicològics i fisiològics, les xacres acostumen a fer-se presents i l'apetència sexual a causa del climateri masculí i femení va decaient. Però el segle XXI, pastilles, herbes, artefactes i altres, ajuden a fer que el plaer sexual es pugui gaudir, cadascú a la seva manera, de manera satisfactòria. Per tant, el que va dir Cató en el seu temps, no fora vàlid en el moment actual.

Ara bé, a banda dels plaers que poden donar els instints que se solen amainar satisfent el cos, segons alguns filòsofs i teòlegs, també som posseïdors del que anomenem ànima, ment o esperit, on s'allotgen pensaments, sentiments, emocions, afectes, la voluntat i els nostres valors que, si s'utilitzen per ajudar als altres amb fets i paraules afectuoses, sense orgull ni superioritat, poden donar un plaer diferent, però també molt gratificant.

Desitjos i brindis en el meu aniversari

Són tants els anys viscuts que, en comptes de col·locar les espelmes que corresponien damunt del pastís, perquè no haguessin cabut, han decidit posar-hi dos números.

Un cop encesos i després de cantar el "que siguis molt feliç" ha arribat l'hora de bufar i demanar un desig. He tret una llista que prèviament havia escrit per no oblidar-me de cap, l'he llegit en veu alta i, després de llegida, he tancat els ulls i he bufat.

Sent el dia del meu aniversari els meus desitjos només han estat personals. He desitjat que la meua salut no em doni més ensurts i que, totes les persones que estimo, puguin gaudir d'una bona vitalitat física, emocional i espiritual.

Altrament, he desitjat que no morin els meus somnis. Els somnis són irrealment, però estan plens de dolcesa, d'amor i de passió, que ajuden que l'esperança no minvi pensant que s'acompliran... potser demà, potser demà passat, potser...

Hi ha hagut desitjos que no he expressat en veu alta, entre ells, que no em manquin abraçades, una espatlla on recolzar-me i ser escoltada amorosament en aquells moments que la negror faci cau en la meua ànima i, altres desitjos, que guardo en aquell lloc íntim on sóc l'única que hi tinc accés.

Arribat el moment del brindis, he brindat perquè amb tots els presents i també amb els absents, que per motius ix no poden ser-hi, puguem celebrar plegats, el pròxim aniversari.

També he brindat pel que ahir em va doldre, però vaig superar. Pels qui han deixat una empremta positiva en la meua vida. Per als qui ja no hi són, però encara resten en el meu cor i, també, per les persones que, en aquest moment, donen sentit a la meua vida.

I, d'una manera especial, he brindat perquè hi hagi molts motius que omplin de "papallones" el meu "estómac". Elles aconseguen que la substància grisa de les meves neurones es torni de color rosa i pugui gaudir de moments bons i intensos, encara que siguin intermitentment.

Maria Mercè Usón